Vientisinio sakinio skyrybos kartojimas ir apibendrinimas. Pa(si)tikrinimas

Sudėkite trūkstamus skyrybos ženklus (pasirinkite iš sąrašo tinkamą skyrybos ženklą arba tuščią langelį, jei manote, kad jokio ženklo nereikia).

Vaikeli mažuti [---] mano [---] kad Tu žinotum, kaip man be galo ilgu ir liūdna. Nuvargau labai, ir laiškai Tavo taip retai ateina, taip norėtųsi žinoti apie kiekvieną tavo valandėlę [---] kiekvieną mintį [---] kiekvieną žvilgsnį. Kur Tu [---] Zose [---] Ar tai kartais ne sapnas [---] Ar galėtų būti stebuklingesnis sapnas už šviesią dieną Trakuose arba Vingyje [---] arba Belmonte [---] arba už rytmetį prie Neries [---] Zose [---] Ar atsimeni visa tai [---] Zose [---] mano [---] vienatine. Kiek buvo saulės mumyse ir virš mūsų, matau tik šiandien – tą liūdną pilką dieną. Man visa tai atrodo [---] taip nutolę, taip sena [---] kad išties nesu tikras, ar visa tai buvo tikrovė. <...> O tapyba – žinai, dėl tos tapybos į neviltį įpuoliau. Visą dieną [---] šiandien tapiau ir vakare sunaikinau [---] o tai retai man pasitaiko.
(Mikalojus Konstantinas Čiurlionis)

Parinkite trūkstamus skyrybos ženklus. Jei skyrybos ženklo nereikia, pasirinkite tuščią langelį.

Savotiškas Šimonių giminės simbolis [---] buvusios garbės liudytojas [---] yra senasis bokštas [---] Įsros pakrantėje. Saulės motyvas romane [---] pasikartojantis: jos pasirodymas ir nusileidimas [---] ženklina Šimonių gyvenimo pakilimus ir nuopuolius. Saulė – tai tarsi viską [---] drauge išgyvenantis aukštujiškių buities dalyvis (panašiai kaip Kristijono Donelaičio „Metuose“) [---] dažniau guodžiantis ir džiuginantis [---] nei baudžiantis. Nuo saulės priklauso ne tik žmogus [---] bet ir medis. Romane pasaulio medžio modelis (dangus – žemė – požemis) [---] įprasmintas Šimonių genties likimu: dangų simbolizuoja gražus [---] turtingas bajorų gyvenimas; Šimonių tapimas būrais – žemė; požemis atsivėrė, kai Etmė Šimonytė įstūmė save ir visą giminę [---] į nuodėmę ir prapultį. Archetipinėje struktūroje [---] svarbus ir kalnas. Jau romano pradžioje [---] rašytoja vaizduoja Aukštujų kalną, nuo kurio matyti [---] visa apylinkė. Vėliau iš Karaliaučiaus atvykęs Heincas Šimonis [---] taip pat lipa ant šio kalno. Tik čia [---] jis pasijunta esąs tikras lietuvis [---] tikras [---] Šimonis.

LIVEWORKSHEETS